EUROPEISKA
KOMMISSIONEN

Bryssel den 6.2.2026
COM(2026) 64 final

MEDDELANDE FRÅN KOMMISSIONEN TILL RÅDET

i enlighet med artikel 395 i rådets direktiv 2006/112/EG

1. BAKGRUND

Enligt artikel 395 i rådets direktiv 2006/112/EG av den 28 november 2006 om ett gemensamt system för mervärdesskatt[1] (*mervärdesskattedirektivet*) får rådet enhälligt på kommissionens förslag bemyndiga varje medlemsstat att genomföra särskilda åtgärder som avviker från bestämmelserna i direktivet för att förenkla uppbörden av mervärdesskatt eller för att förhindra vissa slag av skatteundandragande eller skatteflykt. Eftersom detta förfarande medger undantag från de allmänna principerna för mervärdesskatt ska, i enlighet med Europeiska unionens domstols rättspraxis, de nationella avvikande åtgärder som avses i artikel 395 i mervärdesskattedirektivet, vilka är tillåtna ”för att förenkla uppbörden av skatt eller för att förhindra vissa slag av skatteundandragande eller skatteflykt”, tolkas restriktivt och dessa åtgärder måste också vara ändamålsenliga och nödvändiga för att uppnå det särskilda mål som eftersträvas och i minsta möjliga utsträckning påverka mervärdesskattedirektivets mål och principer[2].

Genom en skrivelse som registrerades hos kommissionen den 27 maj 2024 ansökte Republiken Österrike (*Österrike*) om bemyndigande att få tillämpa en åtgärd som avviker från artikel 193 i mervärdesskattedirektivet. Kommissionen skickade en skrivelse den 17 juli 2024 med en begäran om kompletterande upplysningar. Genom en skrivelse som registrerades hos kommissionen den 27 september 2024 lämnade Österrike ytterligare upplysningar. Eftersom det inte lämnades tillräckliga upplysningar om framför allt bedrägerisituationen och de berörda beloppen skickade kommissionen en kompletterande skrivelse den 3 december 2024. Genom en skrivelse som registrerades hos kommissionen den 18 juni 2025 lämnade Österrike ytterligare upplysningar som svar på denna kompletterande begäran.

Genom en skrivelse av den 16 december 2025 underrättade kommissionen, i enlighet med artikel 395.2 i mervärdesskattedirektivet, övriga medlemsstater om de österrikiska myndigheternas ansökan. Genom en skrivelse av den 17 december 2025 underrättade kommissionen Österrike om att den hade alla uppgifter som den ansåg sig behöva för att kunna behandla ärendet.

2. OMVÄND BETALNINGSSKYLDIGHET

Den person som är betalningsskyldig för mervärdesskatten är enligt artikel 193 i mervärdesskattedirektivet den beskattningsbara person som levererar varorna eller tillhandahåller tjänsterna. Syftet med förfarandet för omvänd betalningsskyldighet är att flytta denna skyldighet till den beskattningsbara person som är mottagare av varorna eller tjänsterna.

Bedrägeri via skenföretag inträffar när företag undviker att betala mervärdesskatt till skattemyndigheter efter det att de har sålt sina varor och tagit ut mervärdesskatt från kunden. Deras kunder har dock, om de är beskattningsbara personer, i regel rätt till skatteavdrag när de innehar en giltig faktura. Genom att den person som tar emot

[1] EUT L 347, 11.12.2006, s. 1.

[2] Domstolens dom av den 27 januari 2011, Vandoorne NV/Belgische Staat, C-489/09, ECLI:EU:C:2011:33, punkt 27.

varorna utses till betalningsskyldig för mervärdesskatten i dessa fall, undanröjer mekanismen för omvänd betalningsskyldighet möjligheten till den formen av skatteundandragande.

3. ANSÖKAN

Österrike har i enlighet med artikel 395 i mervärdesskattedirektivet begärt att rådet, på förslag av kommissionen, skulle bemyndiga tillämpning av en särskild åtgärd som avviker från artikel 193 i mervärdesskattedirektivet när det gäller tillämpningen av förfarandet för omvänd betalningsskyldighet på leveranser av fast egendom av fastighetsutvecklare, i den mån de inte redan omfattas av artikel 199.1 c i mervärdesskattedirektivet. Enligt artikel 199.1 c i mervärdesskattedirektivet får medlemsstaterna använda förfarandet för omvänd betalningsskyldighet för leveranser av fast egendom som avses i artikel 135.1 j och k i mervärdesskattedirektivet om leverantören har valt beskattning i enlighet med artikel 137 i mervärdesskattedirektivet. Detta innebär att enligt artikel 199.1 c i mervärdesskattedirektivet (om leverantören har valt beskattning) kan leverans av fast egendom efter första besittningstagandet eller leverans av annan mark än mark för bebyggelse omfattas av förfarandet för omvänd betalningsskyldighet. Österrike anser i huvudsak att leverans av fast egendom före första besittningstagandet och leverans av mark för bebyggelse på grundval av en avvikelse kan omfattas av förfarandet för omvänd betalningsskyldighet.

Huvudsyftet med den begärda avvikelsen är att bekämpa bedrägerier eftersom köpare av fast egendom för yrkesmässigt bruk från fastighetsutvecklare, enligt Österrikes ansökan, begär avdrag för ingående mervärdesskatt samtidigt som dessa fastighetsutvecklare underlåter att till skattemyndigheterna betala in den mervärdesskatt som de mottagit för sina leveranser.

4. KOMMISSIONENS UPPFATTNING

När kommissionen får in ansökningar i enlighet med artikel 395 i mervärdesskattedirektivet granskar den ansökningarna för att försäkra sig om att de grundläggande villkoren för att godkänna en avvikelse är uppfyllda, dvs. att de föreslagna särskilda åtgärderna förenklar förfarandena för beskattningsbara personer och/eller skatteförvaltningen, eller att förslaget syftar till att förhindra vissa typer av skatteflykt eller skatteundandragande. I detta sammanhang har kommissionen alltid intagit ett restriktivt och försiktigt förhållningssätt för att säkerställa att avvikelserna är begränsade, nödvändiga och proportionella och inte undergräver det allmänna mervärdesskattesystemet. Varje avvikelse från systemet med uppdelade betalningar kan därför inte vara annat än en sista utväg och en nödåtgärd, och måste ge garantier för att den godkända avvikelsen är nödvändig och utgör ett undantag.

Kommissionen anser att den aktuella typen av leveranser, det vill säga leveranser av fast egendom, via notarier och advokater, bör möjliggöra en uppföljning och revision med konventionella medel, även med beaktande av att de identifierade bedrägerifallen, såsom Österrike har påpekat, huvudsakligen är kopplade till fastighetsutvecklare som är företag med hemvist i Österrike.

Dessutom är uppgifterna om det beräknade antalet eller den uppskattade andelen transaktioner inom ramen för den begärda åtgärden samt den upplevda bedrägeriexponeringen fortfarande något oklara. På grundval av de uppgifter som Österrike lämnat verkar beräkningarna tyda på att de potentiellt bedrägliga transaktionerna utgör cirka 3,33 % av den totala omsättningen för B2B-transaktioner med fast egendom som är föremål för mervärdesskatt i Österrike. En årlig exponering på 100 miljoner euro beräknas dessutom på grundval av uppskattningsvis 50 transaktioner på 10 miljoner euro vardera med en mervärdesskattesats på 20 %. På grundval av de data som lämnats av de österrikiska myndigheterna, som visar på ett ganska begränsat antal transaktioner, bör konventionella kontrollåtgärder vara tillräckliga för att hantera den specifika risken för mervärdesskattebedrägerier. De nationella myndigheterna skulle till exempel kunna göra det obligatoriskt för notarier att omedelbart/på förhand underrätta skattemyndigheterna om genomförandet av sådana transaktioner. Detta skulle också kunna hjälpa Österrike att ta itu med insolvensfrågan som nämns i dess andra skrivelse.

5. SLUTSATS

Med tanke på den begränsade omfattningen och de ovannämnda argumenten **visar inte Österrikes ansökan på ett övertygande sätt** att åtgärden är nödvändig och proportionerlig.

Kommissionen motsätter sig därför Österrikes ansökan.